

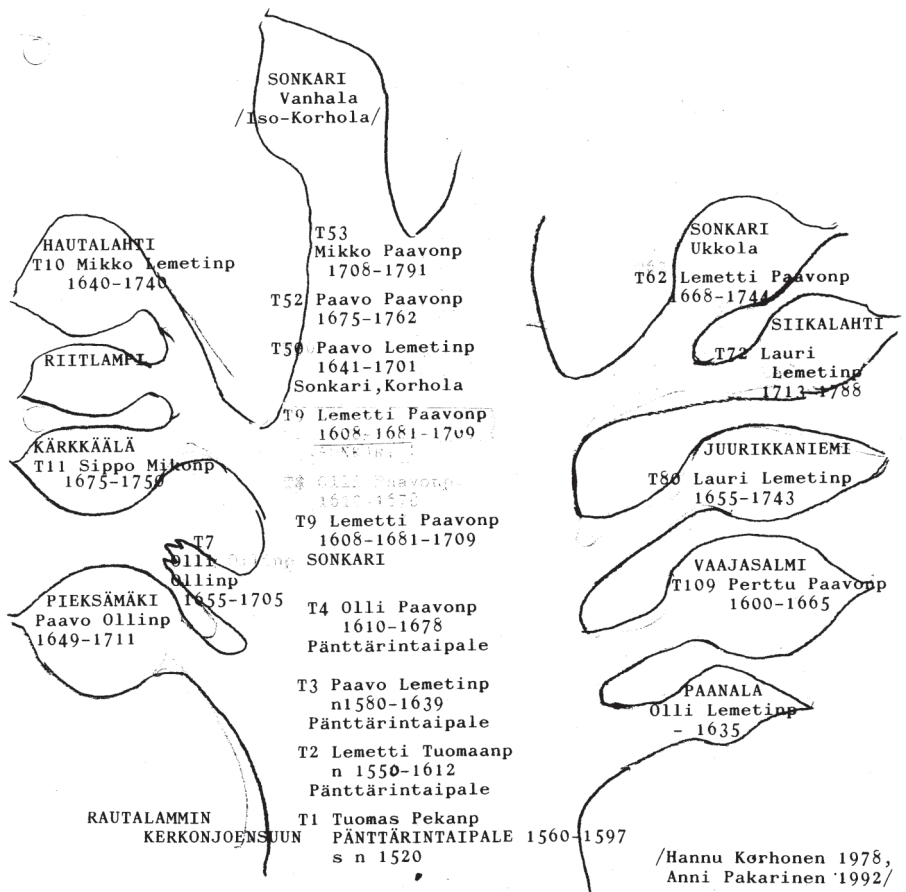

hänkin. Hänen esivanhemmissaan on paljon Korhosia, niitä samoja joiden vaiheita olin itsekin selvittellyt. Anni tunsikin hyvin kaikki haarat. Ei ehkä samalla paikallistuntumukseen perustuvalla tavalla kuin Hannes, mutta perusteellisten arkistotutkimustensa perusteella. Hänen sukupuussaan (kuva 3) näkyvät jo kaikki päähaarat. Elinaikojen ja asuinpaikkojen mainitseminen auttaa hahmottamaan suvun kasvua. Hänenkin mieluvaansa ohjaa käsitys yhteisestä suvusta, jonka vahvasta rungosta haarautuu oksia: sukuhaaroja.

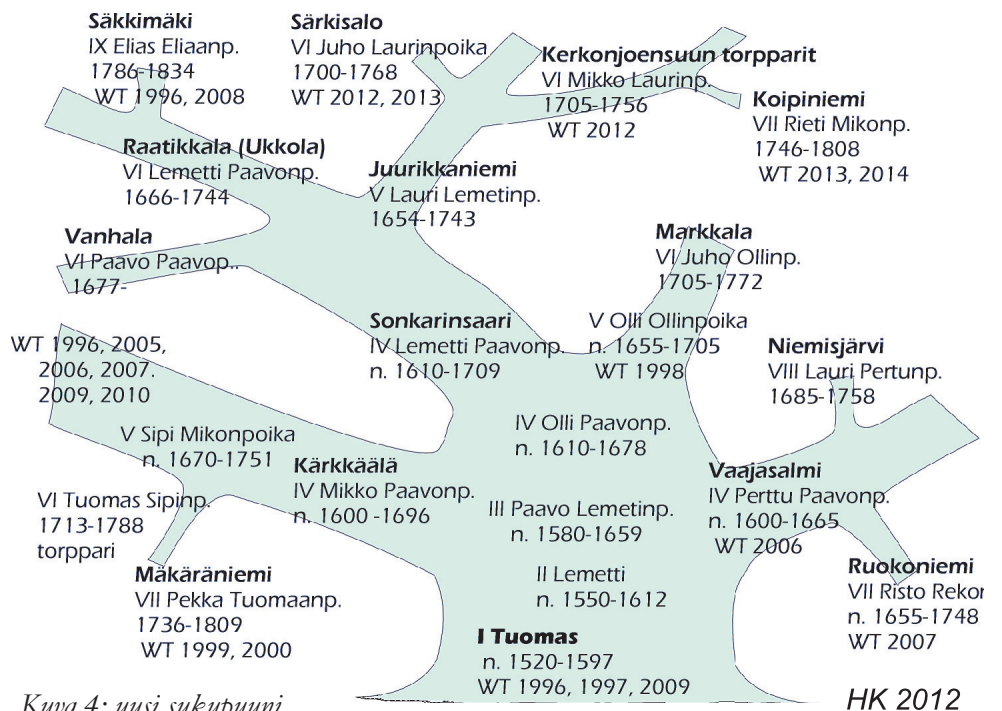
Nyt kahdenkymmenen vuoden kuluttua käsitys suvustamme on tarkentunut tarkentumistaan, kun yhä useampia sukuhaaroja on selvitetty ja selvityksiä on koottu yhteen. Ensimmäisen Tuomaan talonpaikkakin on selvinnyt ja varmistunut eikä se suinkaan ollut Pääntärinpaleella, vaan aivan toisella puolella Niinivettä, vähän Kerkonkoskelta etelään nykyisen Vesterilän tienoilla.

Paras sukupuun malli ei ehkä enää olisikaan suomalainen puu runkoineen ja haaroineen. Sen pitäisi oikeastaan muistuttaa enemmän jotakin eksoottista puuta, esimerkiksi banianpuuta eli Bengalinviikunaa, jonka oksista lähtevät ilmajuuret juurtuvat vanhan rungon lähistölle ja niin puu leviää vähitellen muodostamaan kokonaisen metsikön.

Mielikuvat suomalaisesta puusta ja yhteisistä juuristamme ovat kuitenkin vahvat. Siksi uusikin sukupuuni (kuva 4) lähtee yhteisestä juuresta, vaikka haarautuu pian enemmän pensasta kuin puuta muistuttavaksi kasvustoksi. Jotenkin olen näkevinäni siinä sekä Hannekselta että Annilta oppimiani asioita. Kaikkia haaroja siinä ei suinkaan ole, vaan ensisijaisesti niitä, joita koskeva selvitys on julkaistu Wanhassa Tuomaassa vuosien aikana. Suvun jäsentämisen ohella toivon sen palvelevan siis myös julkaistujen sukuselvitysten yhteennivomisohjeena.

Kuva 3: Anni Pakarisen sukupuu vuodelta 1992.

Kuva 4: uusi sukupuuni

Toinen mahdollisuus olisi luopua kuudesta seuraavasta sukupolvesta kokonaan yrityksestä esittää meidän sukumme kokoisen suvun esittämisen yhtenä puuna tai edes pensaana. Piirrettäisiin yksi pensas, esimerkiksi kuudesta ensimmäisestä sukupolvesta. Siinä meillä olisi jo useita haaroja, ehkä kuusi. Sitten piirrettäisiin jokaisesta haarasta uusi pensas, ehkä taas kuudesta seuraavasta sukupolvesta kukin. Ja vielä kerran. Tällöin meillä olisi jo useita kymmeniä sukupensaita, joita voisi kasata toistensa jatkoksi palapelin tapaan. Tällainen menettely voisi palvella myös tulevan sukukirja(sarja)n jäsentämisen pohjana. Pitkien sukupolviketjujen hahmottamisenkin saattaisi helpottua tällä tavalla.